ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 533 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΟΜΕΣΙΤΩΝ

Ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κ. Τρικούπη στενάζουσι πᾶσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις· τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία καταπιέζονται εἰς βαθμὸν ἀφόρητον, ἡ ἔντιμος ὑπαλληλία εἶνε τὸ οἰκτρότατον τῆς πολιτικῆς θῦμα, ἡ χειροβίωτος ἐργασία σπανίως ἔχει τὰ πρὸς ζωάρκειαν, τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ ἡμῶν συνεπληρώθη σχεδὸν ἡ καταστροφὴ καὶ αὐτὰ τὰ ἐκτελούμενα δημόσια ἔργα εἶνε ἐλάχιστα σχετικῶς πρὸς τὴν σφοδρὰν τάσιν τῆς χώρας πρὸς ἐσωτερικὰς βελτιώσεις μετὰ τὴν μακρὰν καὶ ἀγωνιώδη λύσιν τῆς ἐξωτερικῆς περιπλοκῆς. Δύω μόνον τάξεις ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη ὑψώθησαν, ἐπλούτισαν καὶ εὐδοκιμοῦσιν, ἡ τῶν μεσιτῶν καὶ ἡ τῶν ἑταιρῶν.

Ἐκ τῶν μεγαλουπόλεων τῆς Ἀνατολῆς ἔσπευσαν ἐνταῦθα εὐθὺς μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐντίμου ὑπουργείου τὰ δύω ταῦτα ἔντιμα ἐπίσης στοιχεῖα, συναισθανόμενα ὅτι μέλλοσι νὰ ἀποκτήσωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὰς τύχας τῆς χώρας· καὶ ἐν ᾧ πολιοὶ ἐφέται καὶ ἀρεοπαγῖται βαδίζουσι πεζῇ ὑπὸ τὸν αὐχμηρὸν τοῦ θέρους ἥλιον, καλπάζοντες βαίνουσιν οἱ μεσῖται πρὸς τὸ χρηματιστήριον, ὅπου ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ γυμνώσωσιν ὅσῳ πλείονα βαλάντια ἁπλοϊκῶν ἀστῶν· καὶ ἐν ᾧ σοβαραὶ οἰκογένειαι στεροῦνται τῶν μέσων τῆς ἀπαραιτήτου θερινῆς ἀναψυχῆς, ἔκθαμβοι βλέπομεν τὰς ἑταίρας διασταυρούσας τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ θριάμβου εἰς τὰ χείλη, ὡσεὶ ἀπετέλουν καὶ αὐταὶ μέρος τῆς Κυβερνήσεως.

Νομίζετε ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε ἄσχετα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας; Εἰσήλθομεν ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη εἰς κοινωνικὴν κατωφέρειαν πολὺ ὀλεθριωτέραν τῆς πολιτικῆς ἀκολασίας ἐφ' ᾗ μέχρι τοῦδε διεκρίθημεν. Τὸ ἐπονείδειστον σύστημα τοῦ ὑπουργείου τούτου περιήγαγε τὰς οἰκογενείας καὶ τὰ ἄτομα εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μάχωνται καθ' ἑκάστην περὶ τοῦ ἄρτου αὐτῶν· πανταχοῦ ὑπερτίμησις, τρόφιμα, ἐνδύματα, ἐνοίκια ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐντὸς δύω ἐτῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκλείσθησαν οἱ πόροι τῆς παραγωγῆς ἕνεκα τῆς βιαίας φορολογίας καὶ τῶν σχολαστικῶν οἰκονομικῶν μέτρων τοῦ ὑπουργείου. Διὰ νὰ ἐπέλθῃ δὲ ἰσορροπία μεταξὺ τῆς μικρᾶς ἀξίας τῶν κυβερνώντων ἡμῶν καὶ τῆς μεγάλης ἀξίας τῶν ἀθλίας ποιότητος πεπονίων καὶ τῶν σύκων τῆς ἀγορᾶς ἐν μόνον μέσον ὑπολείπεται νὰ τρίψωμεν τὰ μὲν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν δέ.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν δι' ἐπιμελοῦς φειδοῦς καὶ μακρᾶς ἐργασίας εἶχον σχηματισθῆ ἐν Ἀθήναις πολυάριθμοι μικραὶ ἀστυκαὶ περιουσίαι, ὡς καὶ πανταχοῦ τῶν μικροτέρων ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν βάσιν τῆς οἰκονομικῆς εὐεξίας τοῦ ἔθνους, καὶ τοι ἐν μέσῳ ἀνωμαλιῶν σχεδὸν διηνεκῶν διαβιοῦντος· σήμερον αἱ περιουσίαι αὗται ἐξηφανίσθησαν, μέρος μὲν κλαπεῖσαι ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις, μέρος δὲ ἀπορροφηθεῖσαι ἐκ τῶν μεγάλων δαπανῶν τῆς συντηρήσεως καὶ διατροφῆς. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἁπλῆ τις ἐργασία οἱαδήποτε ἤρκει εἰς τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργαζομένου· σήμερον ἡ κυβέρνησις διὰ τῆς νομισματικῆς αὐτῆς τερατουργίας, διὰ τῶν θλιπτικῶν αὐτῆς φόρων δ.ὰ τοῦ ἐπονειδίστου αὐτῆς συστήματος ἀφαιρεῖ τὰ δύο τρίτα πάσης ἐργασίας καὶ πάσης προσόδου· σήμερον καὶ τὰ μεγάλα κεφάλαια ἀργοῦσι καὶ τὰ μικρὰ δαπανῶνται πρὸς τὴν συντήρησιν καὶ ἡ ἐργασία δὲν ἀμείβεται· ἀμείβονται μόνον ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, οἱ λέοντες τῶν χρηματιστηρίων, οἱ πρόξενοι τοῦ Μεσολογγίου καὶ αἱ ἑταῖραι.

Διότι ἡ κυβέρνησις ἡμῶν εἶνε κυβέρνησις γενικοῦ μαρασμοῦ καὶ συμφορᾶς καὶ πείνης καὶ ἀτιμίας, διότι συνεκέντρωσε περὶ ἑαυτὴν ἐκ πνεύματος φατριασμοῦ καὶ πολιτικῆς κερδοσκοπίας πᾶσαν κίνησιν καὶ πᾶσαν ζωτικὴν ἰκμάδα καὶ ἀφῆκε τὴν κοινωνίαν νὰ σήπεται ἐν ἀδρανείᾳ καὶ οἰκονομικῇ ἀθλιότητι καὶ ἀνεχείᾳ· διότι ὁ πρωθυπουργὸς ἡμῶν μετὰ βδελυρᾶς πιμονῆς ἐπιδιώκει τὸν σχηματισμὸν φατρίας ἰδίας, οὐχὶ ἁπλῶς διὰ νὰ νέμεται τὴν ἐξουσίαν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὅπως ἀπορροφήσῃ μετ' αὐτῆς πάσας τὰς περιουσίας καὶ πάντας τοὺς πόρους τοῦ ἔθνους, ἵνα καταστήσῃ τοὺς φρονηματίας πολίτας καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους οἰκογενειάρχας σκύβαλα ἀπερριμένα καὶ ὅπως ἀνυψώσῃ τὰ σκύβαλα μέχρι τῶν ἀνθρώπων.

Τί σημαίνει ἂν στερεῖσθε σεῖς καὶ τὰ τέκνα σας καὶ αἱ γυναῖκές σας; πρέπει οἱ ἁλιεῖς τοῦ Μεσολογγίου νὰ ἀποκτήσωσι νεῦρα ἀριστοκρατικά, ἵνα δαμασθῇ ὁ μισόζυγος αὐτὸς τόπος· τί σημαίνει ἡ προβλεπομένη ἐπίτασις τῆς κοινωνικῆς δυστυχίας; ἀρκεῖ νὰ εὐτυχῶσι τὰ σκύβαλα τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τὰ περιτρίμματα τῆς πολιτικῆς του δυνάμεως. Τί σημαίνει ὅτι ἀμηχανεῖτε διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων σας καὶ βλέπετε σκοτεινὸν τὸ μέλλον αὐτῶν; ἀρκεῖ ὅτι οἱ μεσῖται διδάσκονται τὴν γαλλικὴν καὶ ὀνειρεύονται

τὴν ποίησιν τῆς διπλωματικῆς βελάδας. Ἐν ἐπικρατείᾳ ὀλιγανθρωποτάτῃ ὅπου ἡ παραγωγὴ διατρέχει εἰσέτι τὸ ἀδαμιαῖον αὐτῆς στάδιον, μία ὄρνις τιμᾶται δραχμῶν τεσσάρων καὶ ἐν ὠὸν λεπτῶν εἴκοσιν, ἡ δὲ πολιτικὴ ἀτιμία διανέμεται ἡωρεὰν ὑπ' αὐτῆς τῆς κυβερνήσεως. Τὴν κίνησιν τοῦ μικροῦ μας ἐμπορίου μας διεδέξατο ἡ κίνησις τοῦ χρηματιστηρίου, τὴν ὀλιγαδρανῆ μας βιομηχανίαν διεδέξαντο τὰ καπνοκοπεῖα τοῦ Κρότους καὶ αἱ μηχαναὶ τῶν σιγαρέττων καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἄρτον μας θ' ἀντικαταστήσῃ ἡ ἠθικὴ καὶ τὴν τιμήν μας ὁ τρικουπισμός.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Νομαρχία ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δήμου νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ὀνόματα τῶν Δηλητηριαστῶν τῆς πόλεως, ἐκείνων ὅσοι δηλαδὴ χύνουν τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τοὺς ἀποπάτους των εἰς τὰς ὑπονόμους τῆς πόλεως. Ἡ Δημαρχία ἀπεποιήθη, θεωρήσασα τοῦτο ἔργον τῆς ἀστυνομίας. Ἐὰν καὶ ἡ ἀστυνομία ἀποποιηθῇ, τότε θὰ λάβωμεν τὸν ὑψηλὸν κόπον νὰ τὸν δημοσιεύσωμεν ἡμεῖς. Ἀπὸ τοῦδε σᾶς μνημονεύομεν ἀκόμη μιὰ φορὰ μερικὰ ὀνόματα τῶν Δηλητηριαστῶν: **Καλλιγᾶ, Ρενιέρη, Φιλήμονος** (ἂν δὲν ἀπατώμεθα) **Κυριακοῦ** πρώην βουλευτοῦ, κατασκευάσαντος ἱκανῶν μέτρων ὀχετὸν ἵνα χύνῃ τοὺς ἀποπάτους του εἰς τὴν δημοσίαν ὑπόνομον καὶ δηλητηριάζῃ τὸν κόσμον. Τί Ρωμηοί! Καθαροὶ εἰς τὰ σπήτια των, βρωμεροὶ εἰς τὴν πόλιν των. Διὰ νὰ γλυτώσῃ ὀλίγην δυσωδίαν καὶ ὀλίγον χρῆμα, μπορεῖ νὰ πέσῃ θῦμα κοιλιακοῦ ἢ χολέρας. Ἔτσι καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ· ἐντιμότατοι ὡς νοικοκυραῖοι, ἀτιμότατοι ὡς ὑπάλληλοι. Τί Ρωμηοί, τί Ρωμηοί!

Καὶ, μία πρότασις μηχανικωτάτη, ἐφθηνοτάτη καὶ ὑγιεινοτάτη, προκειμένου περὶ τῶν ἐκ τοῦ Σραγείου πηγαζουσῶν δηλητηριάσεων τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὁ ἐφευρετικώτατος κ. Δ. Δαμασκηνὸς ἐπρότεινεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ὅτι ἀναλαμβάνει ἀντὶ δεκακισχιλίων φράγκων νὰ προμηθεύῃ συνεχῶς ὠκεανὸν ὑδάτων θαλασσίων εἰς τὸ Σραγεῖον δι' ἰδιαιτέρων σωλήνων καὶ δι' ἰδιαιτέρων πάλιν τοιούτων μετὰ τὸ πλύσιμον καὶ τὸ λούσιμον θὰ μεταφέρῃ κάτω εἰς Φάληρον τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα καὶ ἐκεῖ δι' ἰδιαιτέρας μηχανῆς **θὰ τὰ ἐκσφενδονέζῃ εἰς βάθος διακοσίων μέτρων** εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Ἢ καὶ ἄλλως: ἀντὶ δέκα χιλιάδων φράγκων δέχεται νὰ πληρόνεται κεφαλιάτικο ἐπὶ παντὸς σφαζομένου ζώου· πενῆντα λεπτὰ τὸ μεγάλο, 5 λεπτὰ τὸ μικρόν. Ἂν ἡ πρότασις ἦνε καλή, νὰ γίνῃ ἀμέσως δεκτή· τὰ προσωρινὰ μέτρα ἐννοεῖται νὰ μὴ λείψουν, διότι τὸ ἔργον τοῦ Δαμασκηνοῦ μόλις εἶνε δυνατὸν νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς ἓξ μηνῶν. Ἐν γένει ὁ κ. Δαμασκηνὸς ὀσημέραι ἀποκαθίσταται ἐν τῇ πόλει μας στοιχεῖον μηχανικὸν ἄξιον πάσης ἐνθαρρύνσεως καὶ ὑποστηρίξεως, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχομεν ἀνάγκην ἔργων.

Οἱ τμηματαρχίσκοι, οἱ γραφίσκοι, οἱ γραμματίσκοι, οἱ παιδίσκοι, ὅλοι ὑπὸ τὸν ἀρχισπάταλον πρωθυπουργὸν ἐκυριεύθησαν ὑπὸ φοβερῶν συμπτωμάτων παραλυσίας ἑταίρας, εἰς ἣν πληρώσας τις τὴν πρώτην ἀτιμίαν της ἔδωσε χρήματα καὶ ἀρχίζει καὶ λουσόνεται καὶ στολίζεται καὶ ἀκτινοβολεῖ, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἔπιπλα ἐπὶ ἐπίπτων, ταπιτσιέρηδες ἐπὶ ταπιτσιέρηδων, γραφεῖα ἐπὶ γραφείων, πολυθρόνες, μπιχλημπίδια, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι λουσωμένοι, στίλβοντες παραφουσκωμένοι ὡς δηνάριοι. . . Τί δὲ συνέβη; Ἐξηντλήθη ὅλον τὸ κονδύλι τῶν γραφικῶν ἐξόδων δι' ὅλον τὸ ἔτος καὶ τώρα ζοῦν μὲ πίστωσιν, μὲ ἐλεημοσύνην.

Καὶ ἄλλο εὐχάριστον. Ὁ Δουκάκης μας, ὁ συμπαθητικώτατος καὶ ἀγαπητὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεολαίας πρώην Εἰσαγγελεύς μας κ. Δουκάκης, ἔπραξε πάλιν μὲ τὸ παραπάνω τὸ καθῆκόν του εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς δίκης τοῦ κρεουργοῦ τοῦ καϋμένου Γαλάτη ἐν Πύργῳ ὑπενωματάρχου Παύλου Χρυσούλη. Καὶ οὐ μόνον ὁ Πρόεδρος κ. Δουκάκης, ἀλλὰ καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Μεσθενεὺς καὶ ὅλον τὸ Δικαστήριον μετὰ ἱερότητος τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἀγανακτήσεως πρὸς τὴν καταπάτησιν καὶ σύληψιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ὑπὸ τοῦ ἀκινάκη τοῦ χωροφύλακος ἐπάταξαν βαρέως τὸ ἔγκλημα καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως, προκαλέσαντα τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἡ προχθεσινὴ ραγδαία βροχὴ μᾶς εἶχε καταπρομάξει ὅλους διὰ τὸ χρυσοῦν προϊόν, τὴν σταφίδα μας. Ἰδοὺ τί εἰδήσεις ἔχομεν ἐκ **Πύργου** τῆς 25 Ἰουλίου: «Σήμερον ὁ οὐρανὸς εἶνε κεκαλυμμένος ἀπὸ νέφη. οὗ ἕνεκα φόβοι τοῦ σταφδοκτήμονας κατέλαβε». Ὥστε εὐτυχῶς τὸ πρᾶγμα περιωρίσθη εἰς νέφη τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον τὴν ἀδιακρισίαν ἢ μᾶλλον τὴν κακουργίαν νὰ διαλυθῶσιν εἰς ἀκούσιον ντοὺς τῆς χρυσῆς, τῆς ξανθῆς, της χαϊδεμένης σταφίδος.

Τὸ περὶ Λαθρεμπορίου ἄρθρον τοῦ ἀξιοτίμου συνσδέλφου μας *Τοροῦ*, ὅστις καὶ τορῶς γράφει καὶ εἰς τὸν ντορὸ του συμπαρασύρει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, δικαίως ἐτάραξε πολλοὺς κύκλους ἐμπορικούς, τελωνιακούς, κυβερνητικούς, διότι ἐξέθεσεν ἐν τῷ *Μὴ Χάνεσαι* τὴν ζωηροτέραν παρ' ἄλλοτέ ποτε εἰκόνα τοῦ λαθρεμπορικοῦ μικροβίου, ὅπερ εἶνε ἡ φυλλοξήρα καὶ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ τοῦ ἐντίμου ἐμπορίου καὶ τῆς ὑπαλληλικῆς τιμῆς καὶ τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς ἠθικῆς. Τὸ λαθρεμπόριον θὰ πῇ: Κάτω τὸ τελωνεῖον, τὸ δὲ τελωνεῖον: Κάτω τὸ λαθρεμπόριον! Μεταξὺ δύο κακῶν,— διότι ἡμεῖς θεωροῦμεν καὶ τὸ τελωνεῖον κακὸν ἐν τόπῳ, ὅστις δὲν ἔχει ἰδικήν του βιομηχανίαν,— ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ πόλεμος· δυστυχῶς ὑπάρχει εἰρήνη καὶ ὄχι μόνον εἰρήνη, ἀλλὰ καὶ συμμαχία. Πρέπει λοιπὸν νὰ κηρυχθῇ πόλεμος κατὰ τῆς εἰρήνης αὐτῆς, νὰ κτυπηθῇ κατακέφαλα τὸ λαθρεμπόριον, ὥστε νὰ παρασταθῇ ἐν πλήρει τῇ ἐντάσει της ἡ τελωνειακὴ πίεσις, διὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀνακούφισίν της· ἡ δημοσιογραφία ὀφείλει νὰ κτυπᾷ τοὺς λῃστὰς τελώνας καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἐντίμους τελώνας. Καὶ ὅμως ποία ἐφημερὶς ἐζήτησε νὰ γράψῃ ἕνα καλὸν λόγον περὶ τοῦ ἐντιμοτάτου τελώνου τῆς Σύρας κ. Σίμου, ὃν ἐζήτησε νὰ στιγματίσῃ εἰς κοῦφος ἐπιθεωρητής; Καὶ ὅταν ἡ ἀνάκρισις τὸν εὗρεν ἀθωότατον, καὶ τὸν ἐκήρυξε τοιοῦτον, τίς ἐζήτησε νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ προσβληθεὶς ὑπάλληλος καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του; Ἢ τὸν εὑρίσκει ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν μὴ κεκτημένον τὰ προσόντα τὸν κ. Σίμον, διότι ἐφάνη ἐπὶ δεκαετηρίδας τώρα τόσον ἀγαθὸς τίμιος; Ἐπίσης καὶ τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσει πολλὴν δραστηριότητα κατὰ τοῦ λαθρεμπορίου. Καθ' ἃ εὐχαρίστως πληροφορούμεθα, ὑπάρχουν ἕτοιμαι ἀποφάσεις 200,000 δραχμῶν προερχόμεναι ἐκ κατασχέσεων λαθρεμπορίων, τὰς ὁποίας θὰ βάλῃ 'ς τὴν τσέπην του τὸ δημόσιον ταμεῖον. Καθ' ἡμῶν οὐδεὶς πρέπει νὰ παραπονῆται. ὅσον εἰμεθα δριμεῖς εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀτίμων, τόσον μεταβαλλόμεθα εἰς πανηγυριστὰς Πτωχοπροδρόμους ὑπὲρ τῶν ἐκπληρούντων τὸ καθῆκόν των· καὶ εὐχόμεθα ὁ κ. Δαμιανὸς νὰ παίζῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων τελωνῶν πρόσωπον ἀρχιστρατήγου ἐν τῇ καταδιώξει τοῦ ἀτίμου, τοῦ κλέπτικου λαθρεμπορίου.

Χθὲς εἴδομεν καὶ ἐν περίεργον ἐν Φαλήρῳ. Τὰ γυναικεῖα λουτρὰ ἦσαν ἀναπεπταμένα ὄχι παντὶ ἀνέμῳ, ἀλλὰ παντὶ βλέμματι. Τὰς ἔβλεπέ τις δεκλῶς χωρούσας εἰς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον, τῶν παραπετασμάτων ἀνασερομένων εἰς ἑκάστην πνοὴν τοῦ βορρᾶ, αὐτῶν δὲ ἀνεγομένων ἐκεῖθεν τῶν παραπηγμάτων καὶ ἐπιδεικνυμένων καὶ σκιρτωσῶν καὶ ὑψουμένων ὅσῳ τὰ κύματα καὶ σαλακωνευομένων καὶ παλαιουσῶν μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ παιζουσῶν καὶ γελωσῶν καὶ ἀλαζονευομένων ἐν τῇ παλλεύκῳ αὐτῶν γυμνότητι καὶ τῇ ἀοράτῳ ἐκ τῆς ἀποστάσεως μορφῇ των. ἂν εὐείδης ἢ δυσειδής, ἂν θαλερὰ ἢ φοβερά. Ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν τόλμην αὐτὴν καὶ τὴν κοινοφθαλμίαν ἀγνοοῦμεν. Εἰς τὰ προβαίνοντα ἤθη μας ἢ εἰς ὑγιές τι αἴσθημα, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἔγκλημα, οὐδεμίαν ἁμαρτίαν ἐνέχει, ὥστε νὰ κρύπτηται, νὰ δειλιᾷ, νὰ σκεπάζηται, οἱονεὶ περιβαλλόμενον τὸν τρίχινον τοῦ ἁμαρτωλοῦ σάκκον· ὡραῖον ἀρκεῖ νὰ ἦνε καὶ. . . ἀποκαλυπτέσθω!

Ἐγνωρίζομεν τὸν ἐν Λεωνιδίῳ ἐμπορευόμενον κ. Γ. Παπαγεωργίου ὡς ἐκλογέα καλῶν ἐμπορευμάτων, τώρα τὸν ἔχομεν καὶ ὡς διαλεκτὴν τῆς ποιητικωτέρας καλλονῆς τοῦ Λεωνιδίου τῆς: Ἀθηναϊκωτάτης Ἀθηνᾶς κόρης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντος κ. Γ. Παύλου, μεθ' ἧς ἐτέλεσε τοὺς ἀρραβῶνάς του, τοὺς ὁποίους οἱ φίλοι ραίνουσι μὲ χίλια δυὸ ἄνθη εὐχῶν, συγχαίροντες τὸν δυσκολοαποφάσιστον Γεώργιον διὰ τὴν ἐκλογήν ἣν ἔκαμε ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ τοῦ τόπου του, ἐκλέξας τὸ εὐοσμότερον ἄνθος καλλονῆς καὶ ἀρετῆς, τὴν ἀγαπητήν τῆς καρδίας του· καὶ τῷ εὔχονται τὴν ταχυτέραν ἕνωσίν των διὰ τῆς στέψεως, ἥτις προμηνύεται θορυβωδεστέρα τῶν ἡσύχως ξερυτρωσάντων μας ἀρραβώνων του· ἀρκεῖ ἡ ἐπίτηδες ἐκ Πειραιῶς μέλλουσα ἀναχώρησις τοῦ συνεργάτου μας «Τοροῦ» ὡς κουμπάρου μὲ παρακουμπάρους διὰ νὰ μᾶς προδιαθέσῃ πρὸς τοῦτο.

ΤΑ ΕΝ ΙΣΧΙΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάρτον, 23 Ἰουλίου.

Τί τραγῳδία! ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος ἐπιτείνονται εἰς παραφρυσύνην, τὰ δάκρυα ξηραίνονται καὶ κινδυνεύει τις νὰ ἐκραγῇ εἰς τραγικὸν γέλωτα.

Χθὲς καὶ προχθὲς τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀπὸ Νεαπόλεως ἐντυπώσεις.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἴσχιας λαμβάνει ὀσημέραι μείζονας διαστάσεις· οὐχὶ πλέον εἰς 3, ἀλλ' εἰς **35 χιλιάδας** ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν! Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ἐπὶ πόσον εἰσέτι αἱ διαστάσεις αὗται μεγαλύνονται ἐν τῷ πνεύματι τοῦ εὐφαντάστου νεαπολιτανικοῦ λαοῦ, ὑψισταμένου τὰς βιαιοτέρας συγκινήσεις πρὸ τοῦ ἀτέρμονος θεάματος τῶν πληγωμένων, τῶν ἀπωρφανισμένων, τῶν θρηνούντων, τῶν θνησκόντων. . . Καὶ ὡς εἰ τοσαῦτα μὴ ἤρκουν, αἱ δονίσεις τοῦ σεισμοῦ ἑκάστοτε ἐπαναλαμβάνονται ἐν Ἰσχίᾳ, ἀπειλοῦσαι ἀληθῆ πανωλεθρίαν. Προχθὲς διεδόθη ἐν Νεαπόλει ἡ φήμη ἐπικειμένου σεισμοῦ, ὃν εἶχε προαναγγείλει ὁ μετεωροσκόπος τοῦ Βεζουβίου καθηγητὴς Παλμιέρης· ἡ φήμη αὕτη ἀστραπηδὸν διεδόθη ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἡφαιστείου προάστεια, καὶ ἐκεῖθεν ὁ ἐξεγερθεὶς ἀκράτητος φόβος κερδυνοβόλως εἰσῆλθεν ἐν τῇ πόλει μετὰ τῶν πρὸς ταύτην φευγόντων ἐν κραυγαῖς καὶ ἀλαλαγμῷ χωρικῶν. Τὸ θέαμα ὅπερ παρουσίαζεν ἡ Νεάπολις τὴν προπαρελθοῦσαν νύκτα ἀπομένει ἀπερίγραπτον διὰ πᾶσαν γραφίδα. Περὶ τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον οἱ δαίμονες τῆς φρίκης, τῆς ἀπογνώσεως, τῆς τρέλλας ἐμαίνοντο ἐπὶ τὴν ἀσπαίρουσαν πόλιν· ὡς εἰ ὁ σεισμὸς καὶ ὁ θάνατος εἶχον ὄντως ἐπέλθει, πάντες, πάντες, ἐκρεύγοντες ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν μεγάρων, ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν ὑπογείων, ἀπὸ παντὸς ἀνθρωπίνου διαιτήματος, πτωχοί, πλουσιοι, γέροντες, γυναῖκες, ἄνδρες, παιδία, γυμνοί, κάτωχροι, ἐκστατικοί, μαινόμενοι, ἐλουνόμενοι ὑπὸ μυστηριώδους τρόμου, ἐρρίπτοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις, ἀποκομίζοντες ὅ,τι ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπρόφθασαν ν' ἁρπάσωσι, τί; τὸ τέκνον του, ἄλλος ἓν μαγειρικὸν σκεῦος, ἓν κιβώτιον, ἓν στρῶμα. . . .

Τί εἶχε συμβῆ ἵνα τοσοῦτον ταυτοχρόνως ἐπέλθῃ ὁ πανικός; Οὐδέν· ἤρκεσαν αἱ κραυγαί, ὁ ἦχος τῶν κωδώνων, οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν πρώτων φευγόντων ὅπως μεταδώσωσιν αὐτὸν ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καθ' ὅλην τὴν ἀπέραντον πόλιν. Ἡ πρωΐα ἐπανέφερεν ὅλους εἰς τὰς ἑστίας των ἠρέμους καὶ πεποιθότας περὶ τοῦ ἀβασίμου τῶν φόβων των· καὶ ἐπῆλθον τὰ σχόλια καὶ αἱ ἐξηγήσεις. Λέγεται ὅτι σπεῖρα κλεπτῶν διέδωκε τὸν φόβον ὅπως ἐπωφεληθῇ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ· καὶ ὄντως πολλαὶ οἰκίαι ἐλαφυραγωγήθησαν! Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ μεσαιωνικὴ αὕτη ἱλαροτραγῳδία;

Ὁ πυρετὸς τῆς ἀγαθοεργίας ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς νήσου ἐπεκτείνεται καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Εὐρώπην· εἶνε ἀπερίγραπτος.

Καὶ ἐν τῷ μέτῳ τῆς μοναδικῆς ταύτης μερίμνης τοῦ σώζειν, τοῦ εὐεργετεῖν, ἥτις ἀδελφοῖ τοὺς πάντας, συγχέει τὰς ἀντιζηλίας, τὰ κόμματα, τὰ ἔθνη, δὲν ἔλειψαν ἐνταῦθα καὶ τῆς ἀγανακτήσεως αἱ κραυγαί—λαβοῦσαι ποῦ καὶ ποῦ πολιτικὸν τόνον—ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδίως τοῦ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων ὑπουργοῦ.

Οὗτος, ὁ ἔντιμος κ. Γενάλης, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συμφορᾶς εὑρίσκεται ἐν Καζαμιτσιόλῃ, διευθύνων προσωπικῶς τὰς διασωστικὰς ἐργασίας· φαίνεται ὅτι στιγμιαία ἀδυναμία ἢ ἀποθάρρυνσις τὸν παρεκίνησε νὰ συλλογισθῇ μᾶλλον ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων ἐπὶ τὰ ἐρείπια στρατιωτῶν καὶ ἐργατῶν ἢ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ ταῦτα οὐδὲν πλέον ἐχόντων νὰ φοβηθῶσιν· ἡ ἕνεκα τοῦ καύσωνος ἐπισπευδομένη ἀποσύνθεσις τοσούτων καὶ τοσούτων πτωμάτων πληροῖ τὸν ἀέρα τῆς Ἴσχιας καὶ ἰδίως τῆς Καζμιτσιόλας δυσωδίας λοιμώδους, ἣν οἱ ἐν αὐτῇ ἐργαζόμενοι ἀδυνατοῦσι πλέον νὰ ὑποστῶσι καὶ πολλοὶ λειποθυμοῦσιν.

Ἡ ἔκχυσις καὶ ὁ μετὰ ταύτην ἐνταφιασμὸς τῶν πτωμάτων εἶναι ἔργον μακρόν· τὰ πτώματα περὶ τὰς πέντε χιλιάδας. . . ἡ ἐξεύρεσις αὐτῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ἐνιαχοῦ ἀνέρχονται εἰς ὕψος πέντε ἢ ἓξ μέτρων, εἶναι κοπιώδης, ὀδυνηρά, ἀπελπιστικὴ ἐνιαχοῦ. Ὁ ὑπουργὸς ἐπρότεινε τὴν συντόμευσιν τοῦ ἔργου διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς πολίχνης ὁλοκλήρου εἰς ἕνα καὶ μόνον πολύνεκρον τάφον· ἤθελε νὰ ἐπιρρίψῃ ἐπ' αὐτῆς, ὡς ἂν ἦτο ἓν μόνον πτῶμα, βαρὺ ἐξ ἀσβέστου σάβανον, καὶ τὴν ράνῃ διὰ φοινικοῦ ὀξέος καὶ

νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ... Ὁλόκληρος ἡ Νεάπολις, ὁ τύπος αὐτῆς πρῶτος, διεμαρτυρήθη ἀγανακτοῦσα κατὰ τοῦ μέτρου τούτου, ὅπερ θὰ ἐφηρμόζετο, ἂν μὴ ἐπήρχετο εἰς Ἴσκιαν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου βουλευτὴς δοὺξ Sandonato, διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὑπουργοῦ· ὁ βασιλεὺς ἀνεκάλεσε εὐθὺς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ αἱ διασωστικαὶ ἐργασίαι ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τὰ ὄμματά του μετὰ μείζονος θέρμης καὶ αὐταπαρνήσεως· καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐδικαίωσαν τοὺς ἀγανακτήσαντας ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ· εἰς δεκαπέντε μέχρι τοῦδε ἀνέρχονται οἱ ἐξαχθέντες ζῶντες ἀπὸ τῶν ἐρειπίων· καὶ τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν δυστυχῆ νῆσον: πρῶτος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργατῶν, ἀναρριχώμενος μετὰ κινδύνου ἐπὶ τῶν ἑτοιμορρόπων ἐρειπίων, ἠθέλησε τὰ πάντα νὰ ἴδῃ, καὶ πελιδνὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καμάτου ἐξέφρασεν εἰς πάντας τοὺς παρεστῶτας ὁπόσον ἠσθάνετο αὐτὸς τῆς συμφορᾶς τὸ μέγεθος· σφίγγων τὰς χεῖρας τῶν ἀποκαμωμένων στρατιωτῶν, εὐχαριστῶν ἐν ὀνόματι τῶν θυμάτων τοὺς κλονιζομένους ἐργάτας, παρηγορῶν τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἀπορφανισμένους, βέβαιον ὅτι Οὐμβέρτος ὁ Α.' ἐν Ἴσκιᾳ ἐπεδείξατο ἑαυτὸν βασιλέα τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσήμαινε *πατήρ*.

Ἐν Νεαπόλει ἐπεκέρθη ὅλα τὰ νοσοκομεῖα, ἐν οἷς εὑρίσκονται οἱ ἀπὸ Ἴσκιας πληγωμένοι· προσηνὴς καὶ περιποιητικὸς ἔσχεν ἕνα καλὸν καὶ παρήγορον λόγον δι' ἕκαστον πληγωμένον, δι' ἕκαστον πάσχοντα. Διαρκούσης τῆς ἐν Ἴσκιᾳ διαμονῆς του ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Μαντσίνης διένειμεν εἰς τοὺς τῶν πάντων στερηθέντας κατοίκους γενναίας χρηματικὰς βοηθείας ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως· ἡ προσφορά του, ἐκτὸς τούτων, ἐν ταῖς γενικαῖς συνεισφοραῖς εἶνε 100 χιλιάδες φράγκων· πρέπει λοιπὸν ἡ συμφορὰ αὐτὴ νὰ ἔχῃ καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα; νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀγαπήσωμεν ἕνα βασιλέα;

Α. Γ. Η.

Η ΣΥΡΑ
ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτι περὶ Σύρου θὰ σοὶ γράψω, ἄρχομαι σήμερον τὰ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἵνα μικρὰν ἰδέαν περί τε τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» παράσχω, ὅπως ἀσφαλεστέραν ἰδέαν περὶ αὐτῶν σχηματίσωσιν, οὐδαμῶς ἄπο σκοποῦ κρίνω μικρὸν εἰς τὸ παρελθὸν νὰ ἐκδράμω, δι' ὃ σήμερον ἀφιερῶ ταύτην μου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ παρελθόν, ἐπιφυλατσόμενος ἐν δευτέρᾳ τὰ τοῦ παρόντος ν' ἀνελίξω.

Κατὰ τὴν γιγάντειον καὶ ἁγίαν τοῦ 1821 ἐποχήν, ὅτε αἱμόφυρτος καὶ σωρὸς ἐρειπίων ἦτο ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρον ἡ Ἑλλάς, ὅτε ἀκάθεκτοι αἱ ᾀδαὶ τῶν τούρκων ἐπήρχοντο κατὰ παντὸς σημείου ὑφ' Ἑλλήνων κατοικουμένου, ὅπως τὰς αἱμοδιψεῖς καὶ ἁρπακτικὰς αὐτῶν κορέσωσιν ὁρμὰς, ὁ ἄγονος καὶ τραχὺς τῆς Σύρου βράχος ἤ, κατὰ τὸν ποιητὴν, θὶν ἄνυδρος καὶ βράχος τῶν βράχων, ὁ εἰς ὀλιγίστους γεωργοὺς καὶ ἁλιεῖς χρήσιμεύων ὡς ἄσυλον, παρέστη ὡς νέα κιβωτὸς ἐν μέσῳ τοῦ Πανελληνίου κατακλυσμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦτον, ὡς ἄλλοτε ποτὲ ἡ φεύγουσα τὴν μῆνιν τῆς λευκωλένου θεᾶς Λητὼ ἐπὶ τὴν Δῆλον, κατέφυγον οἱ ἐκ τῶν περάτων τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ὀσμάνων φεύγοντες τὴν μιαιφόνον μάχαιραν θρασυδείλου δυνάστου Ἕλληνες, ἐπὶ τοῦτον κατέφυγον οἱ περισωθέντες ἐκ τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, τῆς Σμύρνης, τῆς Κρήτης, τῆς Ν. Ἐφέσου, τῶν Κυδωνιῶν καὶ τόσων ἄλλων μερῶν, ὧν δυσχερὴς ἡ ἀπαρρίθμησις θ' ἀπέβαινεν. Καὶ ἰδοὺ ὁ χθὲς ἔρημος βράχος εἰς πολυάνθρωπον μετατραπεὶς πόλιν καὶ ἰδοὺ ἡ παραλία ἐκείνη ἐν ᾗ τέως μόνον οἱ κοασμοὶ τῶν βατράχων ἠκούοντο ἀντηχοῦσα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐκ μυριάδων φωνῶν παντὸς φύλου καὶ ἡλικίας.

Μόλις μικρὸν εἶχε παρέλθει διάστημα χρόνου ἀπὸ τῆς εἰς τὴν νῆσον ἐλεύσεως τῶν μὲ τὴν ψυχὴν μόνην κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἀπελθόντων τῶν ἑστιῶν τῶν προσφύγων, μόλις παρῆλθεν ὁ ἐκ τῆς θέας τῶν ρείθρων τοῦ αἵματος πανικὸς, καὶ ἰδοὺ τὸ Ἑλλην. πνεῦμα ἐπαναλαμβάνει τὴν φυσικήν του ζωηρότητα καὶ ἰδοὺ ἡ νέα πόλις μεταβάλλεται εἰς γενικὸν ἐμπορεῖον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Πακτωλὸς χρυσίου χύνεται εἰς αὐτὴν, ἥτις τὰ νῦν κατέστη, ὡς ἐκ τῆς εὐημερίας της, εἰς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων τῆς ἐπαναστάσεως μοχλῶν, διότι, ἐκτὸς τῶν ἀδρῶν ἐτησίων χορηγιῶν της διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον, μόνη ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῆς ἐπὶ τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους ἀτυχοῦς, ἀλλὰ πολυδαπάνου, ἐπιστρατείας.

Ἐπῆλθε τέλος μετὰ τοὺς γνωστοὺς περιλαλήτους ἀγῶνας ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, νεαρὸς δὲ βασιλεὺς, περιστοιχούμενος ὑπὸ σοφῶν συμπατριωτῶν του καὶ πάντων τῶν λογάδων ἐκείνων, οἵτινες ἐθυσίασαν καὶ αἷμα καὶ χρῆμα ὑπὲρ τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Ἑλλην. ἔθνους, ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ ἀρτισυστάτου βασιλείου θρόνου, ἀποστολὴν ἔχων νὰ ποδηγετήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς εἰρήνης, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας.

Ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ, ὃν ὁ νεαρὸς ἐπεδίωκε μονάρχης συνεπὲς ἦτο τὸ βλέμμα του νὰ στραφῇ ἐπὶ τὴν Σῦρον, ἧς ἥ τε γεωγραφικὴ θέσις καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν κατοίκων λαμπρὸν οἰωνίζοντο τὸ μέλλον, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἡ πρωτίστη ἐμπορικὴ ἀρτηρία οὐ μόνον τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἥτις προώριστο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πυλὼν, δι' οὗ ἡ Ἑλλὰς συνεκοινώνησε πρὸς τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ δὴ πᾶσάν του τὴν προσοχὴν ἐπεσπάσατο, πᾶν δ' ὅτι ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχόντων τῷ ὑπεδείχθη ὡς δυνάμενον πρὸς τὴν προαγωγήν της νὰ συντελέσῃ, τῇ τῷ παρεχώρει. Οὕτῳ δὲ, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἐκεῖ ἔνθα προσωριναὶ ὑπῆρχον καλύβαι ἀτάκτως τῆδε κακεῖσε ἐσπαρμέναι, ἠγέρθη πόλις περικαλλὴς, ὑψηρεφῆ μέγαρα, βαρυμάρμαροι καὶ χρυσότευκτοι ναοί, δημόσια καὶ δημοτικὰ καταστήματα, ἐφάμιλλα τῶν οἰκοδομημάτων τῶν ὡραιοτέρων εὐρωπαικῶν πόλεων, ἐκεῖ ἔνθα τέλματα ὑπὸ βατράχων μόνον κατοικούμενα ὑπῆρχον, μεγαλοπρεπεῖς ἐστρώθησαν πλατεῖαι, ἐκεῖ ἔνθα ἐπὶ ἠιόνος μόνον ὁ μελαγχολικὸς καὶ μονότονος ῥοῖσβος τοῦ θραυομένου πελαγίου κύματος ἠκούετο, ἤδη τῆς σφύρας καὶ τοῦ πρίονος ὁ κρότος εὔχαριν ἀπετέλουν συναυλίαν, ἔβλεπε δέ τις, ἐκεῖ ἔνθα λόφους μόνον αἰχμηροὺς ἄμμου ἔβλεπες τὰς ὀξείας πρῴρας ἑκατοντάδων πλοίων μελλόντων νὰ διασχίσωσι τοὺς ὠκεανοὺς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἵνα κομίσωσιν εἰς τὴν γενέτειραν, ἵνα οὕτω εἴπω, πόλιν τὰ προϊόντα καὶ τῶν ἀπωτέρων τῆς γῆς γωνιῶν.

Πῆν δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ ἡ πρόοδος τῆς εὐνοουμένης τοῦ Ἑρμοῦ πόλεως. Βλέποντες οἱ κάτοικοί της ὅτι ἐν πολλοῖς ἐχώλαινεν ἡ συγκοινωνία τῶν παραλίων, ἡ διὰ ξένων ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρίων ἀπεφάσισαν, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Δημάρχου Α. Δαμαλᾶ, τὴν σύστασιν Ἑλλ. ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας, τῆς μόνης ἥτις ἐπὶ τριακονταετίαν, διετήρησε τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλαπλῶς παρέσχε τῷ ἔθνει ὑπηρεσίας, καὶ ἧς τὸ ἐργοστάσιον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλ. βιομηχανίας, ἐγένετο τὸ πρώτιστον βιομηχανικὸν σχολεῖον, ἐν ᾧ ἑκατοντάδες ἐντίμων τὴν σήμερον πολιτῶν καὶ ἐμπείρων βιομηχάνων ἐμαθήτευσαν.

Τοιουτοτρόπως ἔβαινεν ὁλονὲν προαγομένη ἡ Σῦρος καὶ ἐμπορικῶς καὶ βιομηχανικῶς, ὥστε ἐτησίως εἰσήγοντο ἐν αὐτῇ καὶ ἐκ μεταπωλήσεων τῶν εἰς αὐτὴν κομιζομένων ἐξ Εὐρώπης πραγματειῶν καὶ ἐκ τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 531)

Ἐν τούτοις αἱ τρεῖς αὗται ἡμέραι ἦσαν διὰ τὴν κυρίαν Δεσιμαΐζ στιγμή τις ἀνέσεως, διότι ὁ βαρόνος ἐπανῆλθε καὶ αὖθις παρ' αὐτῇ μετὰ μείζονος περιπετείας, ἀπαιτῶν τὴν συνομολόγησιν τοῦ συνοικεσίου τούτου· ἀλλ' ἀπαντήσας οὐχ ἧττον ἀπόλυτον ἄρνησιν, ἀπεσύρθη καὶ αὖθις χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ ἐξήγησίν τινα περὶ τῆς ἐπιμόνου ταύτης ἀρνήσεως, ἣν οὐδὲν, κατ' αὐτὸν, ἐδικαιολόγει.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Πέδρο αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς βαρόνης συνήντησε.

— Τίποτε δὲν κατώρθωσα, ἀπήντησεν, ἐπιμένει πεισματωδῶς, ἀδύνατον νὰ καταπεισθῇ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Πέδρο.

Καὶ πρὸς στιγμὴν μείνας σιωπηλὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητέ μοι βαρόνε, νωχελῶς συνηγορήσατε ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μου.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, Πέδρο, ὅτι μετεχειρίσθην πᾶν μέσον.

— Ὦ! πᾶν μέσον! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου παραδόξου.

— Προέβην καὶ μέχρις ἀπειλῶν.

— Καὶ με τί ἠπειλήσατε αὐτήν;

— Μὲ μίαν δίκην.

Ὁ βραζιλιανὸς ὕψωσε τοῦς ὤμους.

— Μὲ μίαν δίκην, τὴν ὁποίαν, δὲν δύνασθε νὰ κάμητε, ὑπέλαβε, καὶ τὴν ὁποίαν θ' ἀπολέσητε ἐξ ἅπαντος. Λοιπὸν ἡ κυρία βαρόνη εἶναι τόσον ἐναντία σας;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Τότε, ἀγαπητέ μου βαρόνε, πρέπει ἄλλως πως νὰ προβῆτε.

— Πῶς;

— Ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη τρέφει συμπάθειαν πρὸς σᾶς· πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε παρὰ τῆς θυγατρὸς ὅ,τι ἀρνεῖται ἡ μήτηρ.

— Καὶ ἐὰν ἡ Ἐρριέττη σᾶς ἠγάπα, Πέδρο, οὐδέποτε θὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ λόγον περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν θέλει.

— Ἴσως ἀπατᾶσθε.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐξήτασα αὐτὴν καὶ γνωρίζω τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις της.

— Ἔστω! Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ τῇ εἴπητε.

— Τί θέλετε νὰ εἴπω εἰς αὐτήν;

— Περίεργον, εἷς πατὴρ γνωρίζει καλλίτερον ἐμοῦ τί δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Ἐπιμένετε νὰ κάμω τὴν ἀπόπειραν ταύτην, τὴν ὁποίαν νομίζω ἀνωφελῆ;

— Ἀνωφελῆ; Τίς οἶδεν; Ἐπαναλαμβάνω τοῦτο, βαρόνε, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ εἴπετε εἰς τὴν θυγατέρα σας. Ἐὰν εἶσθε πειστικὸς, ἐὰν γνωρίζετε νὰ συγκινήσετε, θὰ ἐπιτύχετε.

— Θὰ ὁμιλήσω τὴν Ἐρριέττην, δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σᾶς ἀρνηθῶ.

— Πολλάκις μοῦ εἴπατε τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ βραζιλιανὸς μειδιῶν, μαλιστα ἐγράψατέ τοῦτο πρό τινος καιροῦ ἐπὶ ἐνταλματος ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων τῆς Προεξοφλητικῆς Τραπέζης.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν δεινὸς κτύπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρόνου, ὅστις ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη κινδυνεύσας νὰ πέσῃ.

— Τί γνω. . . γνωρίζετε; ὑπετονθόρισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὑπερμέτρως ἀνεῳγμένους.

— Ἠξεύρω, βαρόνε, ὅτι μίαν λέξιν μόνον ἂν εἴπω, θὰ ἀνοιχθῇ ἐμπρός σας ἡ θύρα τῆς φυλακῆς.

— Ἄ! ἐσκέφθη ὁ Δεσιμαΐζ, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης ηὔξησεν, εἶμαι παραδεδομενος εἰς ἀὐτὸν αἰχμάλωτος.

— Ἀλλ' ἡσυχάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέδρο, δὲν θὰ εἴπω τὴν λέξιν ταύτην· προτιμῶ νὰ σᾶς ζητῶ μᾶλλον μικράς τινας ὑπηρεσίας. Ἄλλως διατί νὰ προξενήσω νέαν λύπην εἰς τὴν σύζυγόν σας, ἥτις τόσα ὑπέφερε; Διατί νὰ ἀτιμάσω τὰ ἀθῶα τέκνα σας; . . . Ὅπως ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου, βαρόνε, μεταχειρίζομαι μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ συνείδησίς μου ἀποδοκιμάζει· ἀλλ' ὁ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ ἔρως μου θὰ ἦνε ἡ δικαιολόγησίς μου.

Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας, βαρόνε, καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς, ὥστε νὰ θέλω νὰ νυμφευθῶ αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρός της καὶ ἰδίως ὅταν ὁ πατήρ της. . . ἀλλ' ὅτον ἀφορᾷ τοῦτο κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Αἱ σπάνιαι ἀρεταὶ τῆς θυγατρός ἐξαγοράζουσι τὰ σφάλματά σας καὶ ῥίπτουσιν αὐτὰ ὑπὸ λήθην. Δὲν θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ μόνον διότι τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὕτη θὰ ἦνε εὐτυχὴς μετ' ἐμοῦ. Βεβαίως δὲν ἀξιῶ ὅτι ἀγαπῶμαι, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δύναμαι νὰ ἀγαπηθῶ.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ μὲ ἀποκρούει. Διατί; Ἴσως διότι μὲ παρουσιάσατε σεῖς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη συναινῇ νὰ δεχθῇ τὸ ὄνομά μου, τὴν περιουσίαν μου, ἣν θέτω εἰς τὴν διάθεσίν της, ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν θὰ ἀντισταθῇ πλέον εἰς ἕνωσιν ἥτις, ἐπαναλαμβάνω τοῦτο, ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρός της. Λάβετε λοιπὸν τὴν συναίνεσιν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης, θὰ τὴν πείσετε

της χωρίς νὰ εἴπω ὑπερβολὰς πλέον τῶν 20 ἑκατομμυρίων δραχμῶν καθαρὰ κέρδη.

Τίς ὅμως ἡ αἰτία τῆς προαγωγῆς ταύτης; ποῖοι οἱ λόγοι οἵτινες συνετέλεσαν, ὥστε ἡ νέα αὕτη Βενετία, ἡ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἡ βασιλὶς τοῦ Ἀδρία περιστάσεις γεννηθεῖσα νῆσος, ταχέως ν' ἀκμάσῃ καὶ νὰ βασιλεύσῃ διὰ τοῦ πλούτου της ἐφ' ἁπάσης σχεδὸν τῆς Ἀνατολῆς;

Ἀναμφισβητήτως εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν κατοίκων της οὐχ ἧττον ὅμως καὶ εἰς τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν τῶν ἀρχόντων αὐτῆς ὑπὲρ τῆς καθ' ὅλου προαγωγῆς καὶ εὐημερίας της.

Οἱουδήποτε τῶν ἀρχόντων ἂν ἐξετάσωμεν τὴν περίοδον τῆς ἀρχῆς, θέλομεν εὕρει καὶ ἓν τοὐλάχιστον μνημεῖον, μαρτύριον ἀψευδὲς καὶ ἀΐδιον τοῦ ζήλου ὃν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας ἔθετο τῆς «Ἑρμουπόλεως». Ἂν τὴν ἐποχὴν τῶν δημογερόντων ἐξετάσωμεν, πάρευτα τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μηλιῶνη, ὁ ἱερὸς τῆς Κοιμήσεως Ναός καὶ ὁ Πλατανίτης, τὸ Γυμνάσιον, τὸ τελωνιακὸν κατάστημα, τὸ κατάστημα τῆς Διαμετακομίσεως εἰς τὸ περιφανὲς ὄνομα τοῦ ἀναδόχου τῆς Ἑρμουπόλεως Α. Ράλλη, ἡ ἰδέα τῆς συστάσεως Ἐφετείου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως ταύτης ἐργασθέντος καὶ μοχθήσαντος Γιαγιτζῆ θὰ παραστῶσιν εὐφήμως ὑπὲρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαρτυροῦντα. Ἂν τὴν περίοδον τῆς Δημαρχίας τοῦ Πετρίτζη, ἡ δημοσιογραφία, ἡ πρώτη συστᾶσα λέσχη, τὰ πρῶτα ἀπὸ σκηνῆς διδαχθέντα δράματα καὶ ἡ τακτικὴ συγκοινωνία τῆς νήσου διὰ τῶν ἱστιοφόρων Φεράλδη καὶ εἶτα διὰ τῶν ἀτμοπλοίων Λόϋδ ἀρκούντως ὑπὲρ αὐτῆς συνηγοροῦσι. Ἂν τὰς περιόδους τῆς Δημαρχίας Ἰω. Πρασακάκη, Καραγιαννάκη, Ράλλη, Ταρποχτζῆ, Γιαγιτζῆ, Δαμαλᾶ καὶ Παππαδάκη, πᾶν ἐν Ἑρμουπόλει μέγα ἔργον, πᾶς κλάδος βιομηχανικός, τὸ Ναυπηγεῖον, ἡ ἑλλ. ἀτμοπλοΐα καὶ τὸ ἐργοστάσιόν της, αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀμαξιτοὶ ὁδοί, ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λιμένος ἐν ἐκκωφαινούσῃ συναυλίᾳ μαρτυρίων τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ κήδους ὑπὲρ τῶν κοινῶν τῶν ἐκλειπόντων ἀτυχῶς ἀνδρῶν τούτων θὰ κομίσωσι.

Ἐπέπρωτο ὅμως καὶ δοκιμασίας ἡμέραι διὰ τὴν Ἑρμούπολιν ν' ἀνατείλωσιν, ἐπέπρωτο ὡς διάττων ἀστὴρ νὰ λάμψῃ πρὸς στιγμὴν καὶ νὰ φωτίσῃ τὴν περὶξ σκοτίαν καὶ εἶτα νὰ σβεσθῇ εἰς τὸ ἄπειρον, εἴμαρτο ὅσον ταχεῖα ἐπῆλθεν ἡ ἀκμὴ τόσον καὶ τι πρὸς νὰ ἐπέλθῃ ἡ παρακμὴ καὶ ἡ εἱμαρμένη ἐποχὴ ἐσημειώθη διὰ τῆς εἰς τὸ δημαρχικὸν ἀξίωλα ἀναρρήσεως τοῦ **Βαφειαδάκη.**

Ἀττέλας.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΑΤΡΩΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 20 Ἰουλίου

Δὲν κατενοήσατε ἀκόμη οἱ ἐν Ἀθήναις τὴν σημασίαν τοῦ ἐκλογικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ χειραφέτησις τῆς ἐπαρχίας ἐκ τῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη πιεζούσης τὸν τόπον ἡμῶν ἀποκλειστικότητος. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἥτις ἐνταῦθα ἀποκαλεῖται *ἀντιρουφισμὸς*, ἀφ' ἑνός, ἡ ἀποδοκιμασία τῶν ἐπαχθῶν φορολογικῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως ἀφ' ἑτέρου, πρόσθες δὲ καὶ τὴν ἀποτυχίαν ἐν τοῖς πλείστοις τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Πατρῶν, ἦτο φανερὸν ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν ἤθελον παραγάγει τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν νίκην τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῆς ὁποίας οἱ σπουδαιότεροι παράγοντες εἰσὶ σήμερον οἱ κκ. Κοντογούρης, Ρικάκης, Θεοφίλου καὶ Γεροκωστόπουλος. Τὸ γενικὸν σύνθημα καὶ ἡ κοινὴ εὐχὴ τῆς ἐπαρχίας ἦτο νὰ ἡττηθῶσιν οἱ κκ. Ροῦφοι, καὶ ἡττήθησαν κατὰ κράτος. Καὶ λέγω κατὰ κράτος, διότι ἀπὸ τοῦ 1865 οὐδέποτε συνέβη νὰ ἀ-

---

ἐὰν φανῆτε εὔγλωττος. . . Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐσπούδασα τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ.

Ἀγαθὴ καὶ μειλίχιος, γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ καὶ εἶνε ἑτοίμη διὰ τὴν ἀφοσίωσιν. Καταλαμβάνετε τί θέλω νὰ εἴπω;

— Μάλιστα, καταλαμβάνω, ἀπήντησεν ὁ Δεσιμαΐζ.

— Ἐνεργήσατε λοιπόν. Σταθῆτε, προσέθεσε, δεικνύων τὴν νεάνιδα καθημένην ὑπὸ τὴν καστανέαν τοῦ ἐξώστου, ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη εἶνε μόνη τὴν στιγμὴν ταύτην. Κατὰ τὴν συνέντευξίν σας μέλλω νὰ καπνίσω ἓν σιγάρο, θὰ μὲ εὕρητε δὲ ἐκεῖ ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ ταύτῃ τοῦ λειμῶνος.

Ὁ Πέδρο ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ βαρόνος μεταβὰς ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρός του.

— Ἐρριέττη, τῇ εἶπεν, ἡ μήτηρ σᾶς εἶπε διατί ἦλθον ἐν Βωκοὺρ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ φίλου μου κ. Πέδρο Κάστορα;

— Ὄχι, πάτερ μου.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἴπω ἐγὼ τοῦτο. Λοιπὸν Ἐρριέττη ὁ κ. Πέδρο ὅστις, ὡς σᾶς εἶπον, εἶναι πλουσιώτατος, τοῦ ὁποίου ἐξετιμήσατε ἤδη τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ προσόντα, ὁ κ. Πέδρο Κάστορα σᾶς ἀγαπᾷ καὶ σᾶς ζητεῖ εἰς γάμον . . .

— Ἐμέ! ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις ἐρυθριάσασα.

— Μάλιστα, Ἐρριέττη.

— Καὶ λέγετε, πάτερ μου, ὅτι ὁ κ. Πέδρο Κάστορα μὲ ἀγαπᾷ;

— Περιπαθῶς.

— Ἀλλὰ μόλις μὲ γνωρίζει!

— Σᾶς ἠγάπα πρὶν σᾶς ἴδῃ, ἐπειδὴ τῷ ὡμίλησα περὶ ὑμῶν· ἔπειτα τὴν φωτογραφίαν, ἣν μοὶ ἀπεστείλατε, πολλάκις παρετήρησε μετὰ θαυμασμοῦ. Μὴν ἐκπλήττεσθε, κόρη μου, ὁ Πέδρο εἶναι φύσις ὀνειροπόλος, ποιητική, ἐνθουσιώδης.

— Ἀλλά, πάτερ μου, ἀπήντησε διὰ φωνῆς τρεμούσης, δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

Καὶ δάκρυα κατέκλυσαν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Πέδρο, Ἐρριέττη· βεβαίως δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσητε.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν. Ἔπειτα παρατηροῦσα τὸν πατέρα αὐτῆς μετ' ἀγωνίας.

— Ὡμιλήσατε περὶ τούτου τὴν μητέρα μου; εἶπε. Τί σᾶς ἀπήντησεν;

— Ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, κόρη μου, διὰ λόγους ἄνευ τινὸς βεβαίως ἀξίας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃ, δὲν συνεφωνήσαμεν ἐπὶ τοῦ γάμου τούτου.

Ἡ νεᾶνις ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Τότε, πάτερ μου, εἶπε διὰ φωνῆς σταθεροτέρας, δὲν ἔχω ἄλλην νὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν.

(ἀκολουθεῖ)

πολέσωσι πάντας τοὺς δήμους. Καὶ οὐ μόνον οὐδεὶς δήμαρχος φίλος των ἐξελέγη, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀδελφός των κὺρ Ἀνδρέας, ὅστις ἄλλως τε δὲν εἶνε ἀντιδημοτικός, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκλεχθῇ οὔτε ἀναπληρωματικὸς δημοτικὸς σύμβουλος. Τοῦτο ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπαρχίας. Ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ρίψῃ καὶ τοὺς ἔρριψε.

Τί νὰ λέγῃ ἤδη ὁ κ. Τρικούπης; Φρονεῖ ἀρά γε ἀκόμη ὅτι εἰσὶ πανίσχυροι οἱ κκ. Ροῦφοι; Καὶ βεβαίως τοιοῦτόν τι ἐφρόνει ὅτε προσέλαβε συνυπουργόν του ἕνα ἐξ αὐτῶν, καὶ διὰ τοιοῦτον λόγον τὸν προσέλαβεν, ἀφοῦ ψήφους νὰ διαθέσῃ ἐν τῇ Βουλῇ δὲν εἶχε. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἔκαμε, ἵνα τιμήσῃ τὴν Πελοπόννησον, διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν!! Ἀλλ' ἂς ἑτοιμάζεται ν' ἀκούσῃ προσεχῶς τὸν ἀναβαλλόμενον, παρὰ τοῦ τέως συνυπουργοῦ του! O tempora o mores!

Ἡ ἀποτυχία τοῦ κ. Κανακάρη ἦτο γνωστὴ ἐκ τῶν προτέρων, ἅμα συναπετελέσθη ἡ ἕνωσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, διὰ τῆς προσχωρήσεως τοῦ κ. Κοντογούρη, καὶ κατόπιν τοῦ κ. Ρικάκη. Ὁ κ. Θάνος Κανακάρης τῷ 1879 ἐξελέχθη δήμαρχος διὰ ψήφων 150. Εἶχε δὲ συμμάχους ἀμφοτέρους τοὺς κυρίους τούτους. Ἐφέτος, καὶ οἱ δύο, ἕνεκα λόγων κεντρικῆς καὶ τοπικῆς πολιτικῆς, ὑπεστήριξαν τὸν κ. Πατινόν. Καὶ ἂν δὲν συνέβαινον ὅσα συνέβησαν, ἂν ἡ δημοτικὴ καὶ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ δὲν ἐτίθετο εἰς πυρετῶδη ἐνέργειαν, ἂν ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, ἰδίως τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν, ἐναντίον τῶν ἐγκυκλίων τοῦ ὑπουργείου, μὴ συνηθροίζοντο ἐν Πάτραις, ἂν δὲν ἐδαπανῶντο τὰ μυθώδη ποσά, τὰ ὁποῖα ἀποσιωπῶμεν, πρὸς ἀγορὰν ψήφων, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἡ νίκη τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἤθελεν εἶσθαι περιφανεστέρα.

Ἴσως ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσητε. Τί γίνεται ὁ κ. Ρηγόπουλος; Μὴν ἐρωτᾶτε περὶ αὐτοῦ. Καταγίνεται εἰς τὴν συγγραφὴν νέου κωμικοτραγικοῦ δράματος, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Ἀκούσιος ὑποψήφιος»!

Μετὰ τὴν νίκην τῆς ἀντιπολιτεύσεως, πανηγυρισθεῖσαν εὐπρεπῶς καὶ σοβαρῶς, δι' ὅπερ ἡ νικήσασα μερὶς ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὴν τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια καὶ αὐτῶν τῶν ἀντιφρονούντων. ἡ πόλις ἡμῶν ἀνέλαβε τὴν πρώτην αὐτῆς ὄψιν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐνασχολῆται περὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς συγκομιδῆς τοῦ πολυτιμοτέρου ἡμῶν προϊόντος.

INCERTUS.

Ο ΝΕΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

Ἡ εὐλογία ἀπὸ πολλοῦ διατελεῖ ἐν Μεσσήνῃ εἰς ὕφεσιν. Θάνατοι 3—4 καθ' ἑβδομάδα ἀριθμοῦνται, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἀκμῇ της κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἀνήρχοντο εἰς 25—35. Ἰδίως προσεβάλετο ὑπὸ τῆς νόσου ἡ παιδικὴ ἡλικία, διότι ἐκ τῶν 200 καὶ ἐπέκεινα ἀποβιωσάντων κατ' ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν τὰ 9)10 ἦσαν παῖδες. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἓν νοστιμώτατον ἐπεισόδιον εὐλογιῶντος συμβὰν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐνταῦθα· ὁ Γ. Τσίρος ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, πάσχων ἐξ εὐλογίας καὶ ὑπὸ διαρκοῦς ἀϋπνίας κατεχόμενος, ἐνόμισεν ὅτι διὰ νὰ θεραπευθῇ τὸ ταχύτερον ἔδει νὰ λάβῃ διὰ μιᾶς φάρμακόν τι ὅπερ ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν ἰατρὸς διέταξε νὰ λαμβάνῃ καθ' ἡμερησίας δόσεις, δι' ὃ καὶ τὸ ἐρρόφησεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ὑγείαν τῆς εὐλογιᾶς! ἐν ἀγνοίᾳ τῶν νοσοκόμων του (τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφοῦ του) καὶ τοῦ ἰατροῦ. Ἀλλὰ τὸ φάρμακον ἦτο ναρκωτικὸν διορισθὲν παρὰ τοῦ ἰατροῦ πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀϋπνίας. Δι' ὃ μετ' ὀλίγα λεπτὰ κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ναρκώσεως καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οἱ ἀνωτέρω συγγενεῖς του, κατεπτοημένοι ἄλλως τε, τὸν ἐθεώρησαν τελείως νεκρὸν καὶ ὡς τοιοῦτον τον ἐταβάνωσαν καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸν ἔκλαιον γοερῶς . . . Τὴν πρωΐαν ἡτοιμάσθησαν τὰ πάντα πρὸς ταφήν του, οἱ νεκροφόροι τὸν ἔθεσαν ἐντὸς τοῦ φερέτρου στεγανῶς ἐπιθέσαντες καὶ καρφώσαντες τὸ πῶμα, ὡς συνειθίζεται εἰς τοὺς εὐλογιῶνται καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τοῦ περιμένοντος εἰς τὴν θύραν κάρου τῆς ἀστυνομίας! Ἤδη ἐξεκίνησε τὸ νεκροφόρον ἁμάξιον, ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κραυγὴ ἀπαισία καὶ φωναὶ ἄγριαι ἐξέρχονται τοῦ φερέτρου «βρὲ ποῦ μ' ἐκλείσατε; βρὲ ποῦ μὲ πᾶτε σκυλιά» καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς τὰς κραυγὰς αὐτὰς οἱ τέσσαρες ἢ πέντε νεκροπομποὶ κατασχεθέντες ὑπὸ δεινοῦ φόβου *τὸ σκάζουσι*, μόνος δὲ ὁ ἱερεὺς μένει, ὅστις ὑποπτεύσας νεκροφάνειαν ἐσταμάτησε τὸ ἁμάξιον καὶ μετὰ πολλὰς διαβεβαιώσεις ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος πείσας τοὺς ἄλλους νὰ προσέλθωσιν, ἤνοιξε μετ' αὐτῶν τὸ φέρετρον ὅθεν ἐξήχθη κακῶς ἔχων *ὁ νέος Λάζαρος* σαβανωμένος, περιεζωσμένος, ὡς εἴθισται, μὲ κηρὸν κτλ. τὸν περιεποιήθησαν καὶ ἤδη εὑρίσκεται ἐν ἀναρρώσει. Περιμένω νὰ ἐξέλθῃ, διὰ νὰ Σοὶ καταστήσω γνωστάς, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι», τὰς ἐντυπώσεις του κατὰ τὴν εἰς τὰ κελαινὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος βραχεῖαν διαμονήν του.

Δημητράκης

ΦΩΝΗ ΥΠΕΡ ΛΕΑΙΝΗΣ

Οἱ ἀκούοντες τὴν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ κεκλεισμένην ἐν φυλακῇ λέαιναν, ὅταν κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου βρυχᾶται, βεβαίως ὅλοι αἰσθάνεσθε φρικίασιν καὶ εἶδος τρόμου· ἀλλ' ἐὰν ἐδίδατε ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὸν τόνον τοῦ βρυχήματος τούτου ἠθέλατε ἐννοήσει τότε τὸ *παραπόνεμα* τοῦ ταλαιπώρου πλάσματος καὶ ἀντὶ ἀνατριχιάσεως αἰσθανθῇ ἀπ' ἐναντίας συγκίνησιν.

«Μὲ καλεῖτε θηρίον, παραπονεῖται, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐνοχλῶ » ἄνθρωπον, εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ· τὸν φονεύω ὅμως τότε » εὐθὺς διὰ νὰ μὴ τὸν τυραννήσω, καθόσον εἶναι ἀνάξιον » μέσον ἡ τυραννία. Ἐν τούτοις σεῖς, ἐνῷ καλεῖτε ἑαυτοὺς » λογικούς, οὐχὶ τοὐλάχιστον ἕνεκα ἀνάγκης, ἀλλὰ πρὸς » ἁπλῆν τέρψιν σας, μὲ κατεδικάσατε εἰς ἀπομόνωσιν διαρ- » κῆ καὶ μὲ τυραννεῖτε.

» Διατί! Δὲν μὲ φονεύετε τοὐλάχιστον ἵνα ἀπαλλαγῶ » τῶν βασάνων καὶ τὸ ἔτι χεῖρον τοῦ ἐξευτελισμοῦ;»

Μὴ προχώρει ὑπερήφανος λέαινα, μὴ θρήνει οὔτω δύσμοιρος αὐτοκράτειρα τῆς ἐρήμου, διότι ἔφθασεν ἡ στιγμὴ νὰ γνωρίσῃς καὶ σὺ οἰκογένειαν — νὰ αἰσθανθῇς καὶ σὺ στοργὴν καὶ παρηγορίαν.

Ἰδοὺ ἀφικνεῖται λεοντοτρόφος, ἄγων μετ' αὐτοῦ λέοντας καὶ λεαίνας, ὡσὰν νὰ τὸν ἀπέστειλεν ὁ Θεός· καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἅπαντες ὑψοῦμεν φωνὴν καὶ παρακαλοῦμεν νὰ δωρηθῇ τῷ ἐλευσομένῳ καὶ ἡ ἐν τῷ κήπῳ αἰχμάλωτος λέαινα, ὅπως συμμεθέξῃ πλέον καὶ ἡ ἀτυχὴς αὕτη ἐν μέσῳ ὁμοίων της τῶν ἀγαθῶν τοῦ προορισμοῦ της καὶ λυτρωθῇ συγχρόνως καταδίκης ἀναξίας αὐτῆς.

Τάχα δὲν ὑπέφερεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἀσπλαγχνίαν μας;

Εἴθε νὰ εἰσακουσθῶμεν!

Φαλέζ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Λαύριον, 25 Ἰουλίου.

Σᾶς γράφω περὶ θεάτρου ὡς νὰ ἐπρόκειτο περί τινος ἀντικειμένου ἐκτάκτου· ἀλλ' ἐν τῇ βιομηχανικῇ ταύτῃ γωνίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾗ βασιλεύει ἡ ἐργασία καὶ ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντα λ γικά τε καὶ ἄλογα ζῶα, ὡς μόνον προορισμὸν των γνωρίζουσιν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὕπαρξις θεάτρου ἔστω καὶ κατ'εὐφημισμὸν, φέρει κάτι τι τὸ ἔκτακτον.

Καὶ τὸ μὲν θέκτρον κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου Κυπριανοῦ, ἐφ' οὗ ὑπάρχει μικρόν τι καφφενεῖον τὸ «Πάνθεον». Βλέπει πρὸς μεσημβρίαν τὸν λιμένα Ἐργαστηρίων, πρὸς ἄρκτον τὸν εὐρύτατον λιμένα Θερικοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐργοστάσιον τῆς ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, τὸ δίκην πανοράματος δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς φωτιζόμενον, καὶ ἄντικρυ πρὸς ἀνατολὰς τὴν νῆσον τῆς Ἑλένης καὶ ἀκριβῶς τὸ σπήλαιον εἰς ὃ ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου μετέφερεν τὴν ὡραίαν Ἑλένην, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου ὅπου πρό τινος οἱ ἀνθρωπόμορφοι μετέφερον τὸν παρ' αὐτῶν ἀπαχθέντα Γάλλον ναυτόπαιδα, ὅπερ ἀνέγραψε τότε τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπὶ τῆς τερπνῆς ἅμα καὶ ρωμαντικῆς ταύτης θέσεως οἱ σκηνῖται ἠθοποιοὶ ἐνέπηξαν τὸ ἰκρίωμα τῆς σκηνῆς των, δίκην καλύβης ποιμένων. Περὶ τοῦ χώρου τῆς σκηνῆς, τῶν σκηνογραφιῶν καὶ τοῦ ἀρλεκινικοῦ τρόπου τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβιβάσεως τῶν σκηνῶν θέλω σοὶ γράψει προσεχῶς. Ἐν τούτοις καὶ μόλα ταῦτα τὴν ἑσπέραν τῆς χθὲς ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις· ὡς δρᾶμα ἐξελέγη παρὰ τῶν ἠθοποιῶν πρὸς ἔκπληξιν τοῦ κοινοῦ ἡ «Γαλάτεια». Παρασυρθεὶς κἀγὼ ὑπὸ τοῦ συρρέοντος πλήθους !! τοῦ ἐξ 78 ἀνδρῶν τε γυναικῶν καὶ παίδων συγκειμένου, ἀνῆλθον τὴν πρὸς τὸ Πάνθεον ἀτραπόν· φθάσας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πυγμαλίων ἐδέετο πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Γαλατείας (ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μ' ὅλην μου τὴν ἠθικὴν προσποίησιν, πρὸ τοιούτου ἀγάλματος, ἀμιλλωμένου πρὸς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, καίτοι δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶμαι Πυγμαλίων, ἐδεόμην ὅμως πρηνὴς ἐπὶ 24 ὥρας διὰ νὰ λάβῃ ζωὴν καὶ μοὶ εἴπῃ «Πυγμαλίων, μένεις εὐχαριστημένος ; ») Παρατηρήτας ὅθεν ἐπισταμένως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄγαλμα, λευκώλενον καὶ λευκόσφυρον, εἶχε τὸ ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψωμένον, τοὺς ἀπαστράπτοντας βραχίονας τεταμένους, τὸ πλούσιον στῆθος πρὸς τὰ ἄνω καὶ δύο ποδαράκια ὀκταετοῦς νεάνιδος· δὲν ἠδυνήθην δὲ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπον, καθ' ὃ κεκαλειμένον, ὅπως σχηματίσω ἰδέαν, ἀλλὰ ἐνῷ παρετήρουν ἐν ἐκστάσει ταῦτα, δὲν ἠξεύρω πῶς μοὶ ἦλθε κατὰ νοῦν νὰ φιλοσοφήσω διὰ τῶν μικρῶν καὶ ἐπιχαρίτως ἐπιδεικνυομένων ποδῶν τοῦ ἀγάλματος, εὑρίσκων ὅτι ἡ φύσις ἀντιστρατεύεται ἐνιαχοῦ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ἑαυτὴν ἀκόμη, διότι πῶς ἐνῷ ἐν τοιοῦτον κολοσσαῖον ἄγαλμα ἔδει νὰ ἔχῃ βάσεις εὐρείας, ἐν τούτοις ἵστατο ἐπὶ δύο ποδῶν 17 ὑφεκατοστομέτρων, καὶ πῶς ἐνῷ ἅπαντα τὰ ἐκκρεμῆ τείνουν πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ στήθους τοῦ ἀγάλματος εἶναι πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' αἴφνης διεκόπην τῶν σκέψεων τούτων ὑπό τινων φωνῶν κό, κό, ὅτε πλέον τὸ ἄγαλμα εἶχε λάβει πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ζωὴν καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοί του ἀπέστραψαν, οἱ δὲ φωνάζοντες κό, κὸ ἀπήτουν νὰ παιανίσῃ !!! ἡ παρ' ἑνὸς *μαντολίνου* ἀπαρτιζομένη μουσικὴ ἑλληνικό, ἀλλὰ τὸ λοξὸν βλέμμα τοῦ ἀρειμανίου φρουράρχου, ἤρκεσε νὰ κόψῃ τὸ κό, κό.

Ἀπαλλαγεὶς ὅθεν τοῦ ἐφιάλτου τοῦ ἀγάλματος, ἔρριψα ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ἐν λόγῳ θεάτρου ὅπου παρετήρησα ἓν σύμφυρμα κεφαλῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, προσβλεπόντων τὴν σκηνὴν ἐν ὥρᾳ διακοπῆς, μὲ κεχηνότα στόματα· ἐντύπωσιν δὲ μὲ ἔκαμε τὸ ἀρλεκινικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῶν γυναικῶν, αἵτινες χάριν τοῦ θεάτρου ἐφόρεσαν τὰ Κυριακάτικά των καὶ ἐπέδειξαν τοὺς *κατσαριδοφαγωμένους πίλους των*, οἵτινες ἐκ τῆς πολυχρονίου ἀχρηστίας των κατέστησαν ἀμφιβόλου χρώματος καὶ ἐποχῆς. Εὑρίσκοντο ὅμως καί τινες πολὺ καλῶς ἐσφιγμέναι πρὸς μεγάλην τῆς ὑγιεινῆς βλάβην καὶ ἐπίσης ἐθεάθη καί τις φέρουσα χειρίδας καὶ μία ἑτέρα ἦλθεν ἀν. . . παντούφλ.

Εἰς τὸ πρισεχὲς τὰ τῶν ἑπομένων παραστάσεων.

ΠΑΠΑΔΙΚΟΝ

ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

Φρικῶδες κακούργημα διαπραχθὲν ἐν τῇ ρωσικῇ πόλει Αἰκατερινοσλάβ, ἀποδεικνύει τὰς περὶ τῆς μὴ κολακευτικῆς καταγωγῆς μας θεωρίας τοῦ Δαρβίνου βασίμους, ἀφοῦ σήμερον ἔτι πολλῶν αἱ καρδίαι εἰσὶ καὶ τῶν Γαινῶν θηριωδέστεραι, καὶ ἀπόδειξις τὸ παραπόδας κακούργημα.

Μετὰ ἑξαετῆ ἀπουσίαν ἐκ τοῦ χωρίου του, ἀφοῦ τοσάκις ἀντίκρυσε τὸ ἐχθρικὸν πῦρ προασπίζων τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του, ἐπέστρεφεν τίς οἶδε μὲ ποῖα ὄνειρα βαυκαλιζόμενος νεαρὸς στρατιώτης. Τὸ σούρπωμα ἔφθασενα ὑτὸν ἐν τῇ Αἰκατερινοσλάβῃ καὶ ἡ ὄρεξις μιᾶς καλῆς βότκας εἰς ἓν τῶν καπηλείων τῆς εἰρημένης πόλεως, ὅπου μάτσο ρουβλίων ἐξελθὸν τοῦ κεμερίου του, δὲν γνωρίζω διὰ ποίαν ἀνάγκην, ἐκτύπησε στὰ μάτια παρισταμένου παπᾶ, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτῷ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας, ὅπερ ἠκολούθησε μία ἐνθερμος πρόσκλησις ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου τόσα λιπαρώδη παπαδικὰ ἐδέσματα προσεφέρθησαν τῷ ξενιζομένῳ, ὅστις ἐθαύμαζεν ἀναμφιβόλως τὰ χριστιανικὰ τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος αἰσθήματα.

Τὸν δεῖπνον καὶ τὴν βοτκοποσίαν ἠκολούθησε φυσικῶς ὁ ὕπνος. Πάντες ἐκοιμήθησαν ἐκτὸς τοῦ παπᾶ, ὃν οὐκ εἴα καθεύδειν τὸ τοῦ στρατιώτου κεμέριον διὸ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφίνει ὁ βοτκόφλυξ ἱερεὺς τὴν συζυγικὴν εὐνὴν μὲ διαθέσεις λαρυγγοφαγίας καὶ ἐπιτίθεται ἀπὸ σβέρκου κατὰ τοῦ φιλοξενουμένου, ὅστις ἐθεωρησε τοῦτο ὡς διαχύσεις φιλοφροσύνης, ἀλλὰ προτοῦ προφθάσει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἠνόησεν ἀνάρπαστον τὸν λάρυγγά του ἀπὸ τοὺς χαλυβδίνους παπαδικοὺς ὀδόντας, καὶ τὸ βάρος τοῦ κεμερίου του μετατιθέμενον παπαδικῷ διατάγματι, εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανοσιοτάτου.

Τὸ λυσσαλέον μούγκρισμα τοῦ παπᾶ καὶ οἱ στεναγμοὶ τοῦ πνιγομένου ἀφύπνησαν τὴν παπαδιάν, ἥτις περὶ τῆς ἰδίας της σωτηρίας μᾶλλον φροντίζουσα, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ καλοῦσα εἰς βοήθειαν τοὺς γείτονας. Τῶν δὲ γειτόνων καὶ σταυροτίδων προσδραμόντων, ὁ παπᾶς συνελήφθη ἔχων αἱμόφυρτον τὴν γενειάδα του ἐκ τοῦ λαρυγγοφαγώματος, καὶ ὡδηγήθη, ἵνα ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα του, εἰς τὰ παυσίλυπα τῆς Σιβηρίας μπουδρούμια.

Ὁποία θάλασσα φουρτουνιασμένη εἶναι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου !

Χαχόλος.